

Grażyna Iwanowska

Jegliniec, gm. Szypliszki, woj.
suwalskie, St. 1, AZP 12-86/12

Informator Archeologiczny : badania 24, 59

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Obiekty rowkowe: 564 — znany z ubiegłego sezonu i 579 — nowoodkryty wykazują pewne różnice. Pierwszy wytyczony został na planie nieregularnego owalu-wieloboku o wymiarach ok. 12 x 8 m. Przeciętna jego szerokość wynosi 40-60 cm, a głębokość od 12 do 30 cm. Drugi składa się z 2, a na pewnych odcinkach z 3 rowków koncentrycznie w siebie wpisanych. Rozmiary całego założenia wynoszą ok. 13,5 x 12, 5 m, szerokość rowków 30-80 cm, głębokość 10-40 cm. Odnosnie do funkcji owych unikatowych obiektów nie uzyskano nowych danych, które pozwalałyby wyjść poza wysuniętą po ostatnim sezonie badań ogólną supozycję o ich kultowym charakterze.

Paleniska wystąpiły w zwartym przestrzennie skupieniu na obrzeżeniu strefy gospodarczej.

Kontynuowano, przy współpracy z Katedrą Chemii Rolnej Akademii Rolniczej w Poznaniu (i wsparciu finansowym Ośrodka Dokumentacji Zabytków w Warszawie) program testowania metody fosforowej łącząc aspekt eksperymentalny z utylitarnym — określenie zasięgu osady, stref w jej obrębie oraz zróżnicowanie funkcji obiektów i ich członów.

Materiały i dokumentacja przechowywane są czasowo w Instytucie Prahistorii UAM w Poznaniu.

Badania będą kontynuowane.

Jęgliniec, gm. Szypliszki
woj. suwalskie St. 1 AZP 12-
86/12

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Grażyna Iwanowska. Finansowało PMA w Warszawie. Siódmy sezon badań. Grodzisko z okresu późnorzymskiego, wędrowek ludów i wczesnego średniowiecza.

Prace wykopaliskowe objęły 2 wykopy (o łącznej powierzchni 25 m²), usytuowane w północno-wschodniej części majdanu grodziska. Ich eksploracja została rozpoczęta w ubiegłym sezonie. W pierwszym z nich, obejmującym wewnętrzny skłon wału ograniczającego majdan od strony wschodniej, odkryto wyraźne ślady konstrukcji drewnianych, choć wcześniej wydawało się, że został on usypany wyłącznie przy użyciu różnych rodzajów ziemi. W warstwie wtórnie użytej gliny pomarańczowej, o miąższości około 70 cm, odsłonięto kilkanaście poziomów dranic, o zarysach niekiedy dobrze czytelnych i zachowanych fragmentach drewna. Były one układane ciasno jedna nad drugą, równoległe do siebie, ograniczone od strony wschodniej i zachodniej dwiema dranicami do nich prostopadłymi. Całość tworzyła konstrukcję przypominającą skrzynię. Szerokość odsłoniętego drewniano-ziemnego wału można wstępnie określić na 3 m i wydzielić w jego obrębie 18-20 poziomów dranic. Jego zachodnią krawędź została prawdopodobnie naruszona. Do podstawy wału dochodzi warstwa pomarańczowej gliny ze smugami ziemi ciemnobrunatno-czarnej i zawartością licznych ułamków węgla drzewnego, czytelna w obrębie wykopów sąsiednich. Została ona również zarejestrowana w drugim z badanych w tym roku wykopów i prawdopodobnie wyznacza jeden z poziomów osadnictwa na majdanie grodziska, który można odnieść do starszych faz wczesnego średniowiecza. Tak datowana ceramika, obok pojedynczych fragmentów pochodzących z okresu wędrowek ludów, występowała w omawianej warstwie pomarańczowej gliny ze śladami spalenizny.

Odsłonięty podczas tegorocznych badań wał otaczał znacznie mniejszy majdan niż istniejący obecnie. W okresie późniejszym był on prawdopodobnie nadsypywany dwukrotnie. Nie odkryto, jak dotąd, jego śladów w zachodniej partii majdanu. Być może uległy one zniszczeniu podczas następnych faz przebudowy grodziska lub kryją się pod nie przebadanym wałem zachodnim. Nie można też wykluczyć, że pierwotny, drewniano-ziemny wał rzeczywiście przebiegał tylko od wschodniej strony majdanu.

Materiały (nr inw. PMA/V/8664) oraz dokumentacja z badań znajdują się w PMA w Warszawie.

Badania będą kontynuowane.

Kolonia Husynne, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie St. 4
AZP 86-95/64

Wojewódzki Ośrodek Archeologiczno-Konserwatorski w Zamościu

Badania prowadziła mgr Ewa Banasiewicz. Finansował WOAK w Zamościu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury zarubinieckiej, osadnictwo okresu rzymskiego.

W bieżącym roku w związku z przypuszczeniem o możliwość dalszych odkryć zniszczonych grobów na stan. 4 w Kol. Husynne, kontynuowano rozpoczęte w 1989 roku prace ratownicze.

W odległości kilkunastu metrów na zachód od grobu nr 1/89 na tej samej wysokości odkryto kolejny grób (nr 2), który należy łączyć z istniejącym na tym stanowisku cmentarzyskiem kultury zarubinieckiej. Odkrycia dokonano w warstwie ornej, dlatego też zabytki oraz